

си и... сичко, сичко, сичкы-тѣ злодѣянія на свѣ-
тый отецъ ся открыхъ прѣдъ очи му.

Владыка-та слушаше смѣтень; неговы-тѣ зло-
употребленія ся открывахъ; сердце му ся наливаше,
то ся прѣпѣлни, той не можя да стърни и извыка:

— Христіанларъ! що е това? сега вые зорланъ?

— Не, нещемъ, извыкахъ сичкы въ единъ гласъ,
като го прѣсекохъ и станахъ, — ты стой тука;
ные макаръ да нѣмаме пристѣпъ до нашъ-тѣ, амъ
пакъи съ другъ леснинъ и безъ тебѣ щемъ помогна
на тѣя хорица, нѣ и ты като си сѣдишь тука
рахать, рахать, наумѣвай си за днесъ, и мысли що
ще да стане утрѣ. Съ Богомъ!

— Съ Богомъ, съ Богомъ, съ Богомъ, — като
на смѣхъ изговорихъ сичкы-тѣ граждани и единъ
по единъ си излѣзохъ.

Съборъ-тѣ ся разиде. Владыка-та не стана,
както другъ пѣть, да испроводи възлюбленны-тѣ
си гости.

Граждани-тѣ си тръгнахъ сѣкый за утѣхъ.
Трима отъ по-първы-тѣ, като видѣхъ какъ Василь
и Петръ чакать отвѣтъ, попытахъ гы само у кого
сѣ, и послѣ си слѣзохъ на долу отъ митропо-
ліѣ-тѣ; тѣ ся спрѣхъ тукъ до една вратичкѣ и,
тихо, нѣщо много си приказвахъ. Най сѣтиъ единъ